

Zand injecteren op UGC De Pan

Redacteur kruipt in huid greenkeeper

De radarbeelden tonen zware onweersbuien boven Limburg en de Belgische Ardennen. Over enkele uren zal de neerslag vermoedelijk ook de Utrechtse Golfclub De Pan bereiken, waar ik vandaag meedraai met het greenkeeperteam. Hoofdgreenkeeper Mark Lampe stelt voor de baan maar snel op te gaan, want regen maakt het werken met de Graden Contour Sand Injection machine onmogelijk.

Auteur: Floris Winters

Het zeven koppens tellende greenkeepersteam van deze in bosrijk gebied gelegen 18-holes verenigingsbaan uit 1894, is de afgelopen dagen druk doende geweest met het maken van twee centimeter diepe zandsleuven in een aantal greens. De zandkanaaltjes die de Graden zandinjectiemachine maakt, hebben een breedte van vijf millimeter en liggen drie centimeter van elkaar. Mark Lampe is tevreden met het resultaat van deze inspanning: "We hebben op de baan sowieso weinig problemen met vilt, dus de oppervlakkige zandsleuven die we aanbrengen, vormen vooral een preventieve maatregel voor vilt. We behandelen de greens hooguit één keer per jaar met de Graden machine." Lampe geeft ook aan dat een groot voordeel van deze methode is, dat de green niet instabiel wordt. "Het zand zorgt ervoor dat de green niet zompig wordt. Bij verticuleren is dit vaak wel het geval, zeker als je diep gaat."

Vandaag nemen we de oefengreens onder handen. Tenminste, zolang de weergoden dat toelaten. Het wordt een flinke klus, die zowel veel tijd als veel mankracht kost. De benodigheden voor deze klus liegen er ook niet om: drie greenkeepers, één redacteur, de Graden machine, een flinke vracht droog zand, emmers, twee

bladblazers, twee sweepstokken, een holesteker, oordopjes tegen de decibellen en een flinke dosis inzet. Mankracht en materieel aanwezig, dus aan de slag.

Emmers zand

Allereerst moeten we de dennenappels, waarvan er tientallen verspreid liggen langs de randen van de oefengreens, opruimen. De techniek die we daarbij toepassen is 'rapen en gooien'. Ofwel, de appels gooien we van de green in de rough. Een baan met een dergelijke keur aan naaldbomen is natuurlijk prachtig, maar levert de greenkeeper wel dit extra werk op. Lampe vult aan: "Nou zijn die appels niet zo erg om te verwijderen, maar vooral de naalden die op de baan vallen, zijn vervelend. Blad van een loofboom blaas je zo weg met de bladblazer, maar die naalden blijven soms eigenwijs in het gras steken. Het is maar goed dat de appels en naalden maar een korte periode van het jaar uit de bomen vallen."

Terwijl greenkeeper Frederik de zandinjectiemachine in een aantal werkgangen over de eerste oefengreen rijdt, loop ik af en aan met emmers zand. Zoals een oude Jaguar graag liters benzine drinkt, drinkt deze Graden graag liters zand.

v.l.n.r. Jan van Ee, Oliver Takes, Mark Lampe, Marcel Bossinade, Frederik Koopman en Peter Goes. Niet op de foto: greenkeeper Carolien Versluis.

Niet te zuinig. Na vele emmers zand sjuuwen is de green voorzien van netjes opgevulde sleuven. Ik zet mijn emmer opzij, veeg een eerste zweetdruppel – of misschien regendruppel – van mijn voorhoofd en overzie de schade. Of beter gezegd, de opbrengst. Het gras en vilt dat de Graden machine uit de sleuven heeft gehaald, ligt nu in ruime mate op de green voor me. “Dat spul moeten we nu zeker nog opruimen?”, vraag ik onnozel, het antwoord natuurlijk al wetende. Om het residu op de green op te ruimen gebruiken we de twee bladblazers en sweepstokken. Met het sweepen heb ik reeds wat ervaring gekregen, tijdens mijn meeloopdag op De Goyer, dus de techniek heb ik nu wat beter onder de knie. Het bladblazen blijkt ook een vrij eenvoudige handeling te zijn, dus ik maak me ook hiermee nuttig. Uit mijn ooghoeken zie ik dat greenkeeper Jan slim zijn voet half over de hole zet, de bladblazer erop richt en daarmee het in de hole belandde vilt eruit weet te blazen. Dit zijn nou die kleine kneepjes van het vak, zo bedenk ik me.

Regen

De zweetdruppel bleek toch een regendruppel te zijn, want terwijl we met de voorlaatste oefengreen bezig zijn, begint er steeds meer neerslag uit de donkergrijs geworden hemel te vallen. De hoofdgreenkeeper kijkt vragend omhoog en concludeert: “Het moet nu niet harder gaan regenen, want dan stoppen we ermee. Het zand dat in de sleuven wordt aangebracht, moet namelijk kurkdroog zijn. Anders wordt het zand niet gelijkmatig verdeeld of loopt de machine compleet vast. Voor nu valt het nog wel mee en

kunnen we doorgaan.”

Nu de grond wel wat vochtig is geworden, blijkt het direct ook een stuk moeilijker om het gras en vilt op te ruimen. Het blijft wat aan de greens plakken en ook aan de wielen van de bladblazer. Dit heeft tot gevolg dat tijdens het bladblazen, dikke plakken gras van de wielen af vallen, die we vervolgens weer handmatig weg moeten werken. Het begint nu toch echt te hard te regenen, dus we besluiten halverwege de laatste oefengreen de handdoek in de ring te gooien. Na een korte koffiepauze trekken we de regenjassen aan en gaan we weer aan de slag. Op hole zeven is greenkeeper Frederik bezig met het verticuteren van de green met holle pennen van tien millimeter. De dunne grondkeutels die hierbij naar boven komen, blijken ondanks de regen,

eenvoudig van de green af te blazen.

De regen gaat nu ook gepaard met onweer. Telkens wanneer we de hemel zien oplichten, tellen we tot we de donder horen. “Twintig seconden, nog ver weg. Als de donder onder de tien seconden na de bliksem komt, dan gaan we naar binnen. Voor de veiligheid. Ook de golfspelers moeten dan van de baan”, zegt Lampe. Met het tellen komen we niet lager dan twaalf, zodat we deze klus wel af krijgen.

Rondleiding

Om mijn werkdag te besluiten, maak ik samen met de hoofdgreenkeeper nog een toeristische ronde over de baan. De glooiingen, natuurlijke bunkers, groene greens, grazende schapen op

de rough en de bruin gevlekte fairways maken behoorlijk indruk op me. Lampe: "Door de droogte van afgelopen tijd zijn de fairways, zoals je kunt zien, niet meer zo groen. Ik wil zo min mogelijk beregenen en vind het ook niet erg als de baan door droogte niet helemaal groen is. De golfers evenmin. Deze natuurlijke uitstraling sluit prima aan op de omgeving en bij de soort baan."

Om de 'Tour de Pan' te besluiten, nodigt Lampe me uit om samen met hem de tee-off van hole zeventien te beklimmen. "Staan op deze uitdagend hoog gelegen afslag van de beroemde 17e hollen, heb je namelijk een prachtig uitzicht. Na het spelen van zestien holes vinden vooral de wat oudere spelers deze klim naar de afslag van de zeventiende behoorlijk pittig."

De klim wordt inderdaad rijkelijk beloond. Het weidse zicht op de fairway met in de verte de vlag, nodigt uit om er een bal naar toe te meppen. Terwijl ik hier even op adem kom van alle werkzaamheden van vandaag, vertelt hoofdgreenkeeper Lampe over zijn werk en de baan. "De afgelopen maanden hebben we de twee fairwaybunkers op hole twee gerenoveerd en in oude stijl teruggebracht. We hebben de bunkers in het verleden vaker aangepakt, maar niet altijd zoals de architect H.S. Colt het 80 jaar geleden gedaan zou hebben. De Pan is een inland-links course met heide, stuifzand, heuvels, richels, oude bomen en ruigte. Je snapt dat een keurige, in een kunstmatige heuvel aangelegde bunker niet aansluit op de landvormen en de omgeving.

Vandaar dat een aantal bunkers in een tien-jarenplan zijn opgenomen om zodoende het oude karakter van de baan te behouden."

Lampe vertelt verder dat het bosonderhoud in een beheersplan staat dat gericht is op een meer open karakter van de baan en het zoveel mogelijk terugbrengen en in stand houden van de heidevelden. "Iedere winter dunnen we een aantal percelen uit en verwijderen we schadelijke vegetatie (ondermeer vogelkers). Heidebeheer bestaat uit: om het jaar maaien, vergraste delen afplaggen, opslag van jonge dennetjes verwijderen en begrazing met schapen. Ook de tees zijn opgenomen in een tien-jarenplan en ieder najaar en/of winter renoveren we er een aantal. Bijna al het werk doen we in eigen beheer, het machinepark is dan ook hierop ingesteld."

Evaluatie

In de autorit terug naar de redactie evalueer ik mijn wederom enerverende werkdag als greenkeeper. Allereerst kan ik constateren dat greenkeepers een regenbui niet schuwen en dat regenkleding toch niet 100 procent waterdicht is. Een natte kop en spijkerbroek bewijzen dat. Bovenal heb ik kunnen constateren dat geen dag uit het werkende leven van een greenkeeper hetzelfde is. Natuurlijk zijn de sweepstok en kooimaaiers dagelijkse kost, maar het werk van de greenkeeper omvat zoveel meer. Ik denk dat die afwisseling de job ook zo interessant maakt. Het werken met een machine als de Graden is behoorlijk arbeidsintensief. Zeker wanneer je als greenkeeper de machine over sterk glooiende greens moet sturen. Vandaag had het green-

keeperteam in ieder geval wel een extra paar handen om de klus te klaren. Ik dank hoofdgreenkeeper Mark Lampe en zijn crew voor deze leerzame werkdag en het delen van hun kennis en ervaring.

